

ЧИНГИЗ ТОРЕКУЛОВИЧ АЈТМАТОВ (ЧИНГЉЗ ТОРЕКУЛОВИЧ АЈТМАТОВ, Шекер, Киргизија, 1928 – Нирнберг, Немачка, 2008). Био је киргизијски писац и дипломата. Писао је на киргизијском и руском језику. Нека од његових дела, попут приче „Бели пароброд”, екранизована су и приказивана на филмским фестивалима у Берлину и Венецији. За роман *И дан дужи од века* добио је другу државну награду. У овом роману се бавио манкуртима, националним темама, проблемом нестајућег народа и важности очувања његове културе и традиције. Налазио се на бројним високим државним функцијама попут заменика Врховног совјета Совјетског савеза (рус. Верховный Совет СССР), народног посланика, до члана председничког савета СССР. Објавио је и 280 научних радова, 8 монографија и 25 проналазака, а приписује му се и научно откриће под називом „феномен наглог ослобађања заосталих напона у стенама”, које су потврдили Међународна асоцијација аутора научних открића и Руска академија природних наука. Добитник је изузетно великог броја награда и признања, како домаћих тако и страних, из Мађарске, Пољске, Италије, Аустрије, САД и других. (Б. Ж. и Л. Г.)

АНЂЕЛКО АНУШИЋ, рођен 1953. у Градини код Велике Кладуше, БиХ. Пише поезију, прозу, есеје и књижевну критику. Књиге песама: *Човјек њева на радном мјесцу*, 1980; *Предикајино сјање*, 1987; *Међуцад*, 1989; *Зимзелен и олово*, 1992; *Некршћени дани*, 1994; *Штај од њисмена*, 1996; *Крст од лега*, 2000; *Лишурџија за њоражене*, 2003; *Мислици у злацу*, *чиници у сребру*, 2003; *Сребро и шамјан* (избор), 2004; *Ова чаща*, 2007; *Пахуља / Snowflake*, 2007; *Слава и њорућа*, 2008; *Чудилица – њесме за малу и велику децу*, 2011; *Ејшџафи за незнане*, 2015; *Жив си, кажеш*, 2016; *Зимно местио*, 2017; *Боли, боли ме јако*, 2022. Књиге прича: *Христ са Дрине*, 1996; *Приче са марџине*, 1997; *Одблесци*, 1998; *Усјомене из њакла*, 1999; *Прекодринчеви зајиси о Косову*, 2004; *Пре блеска, а њосле олује*, 2012; *Писмо Пејџу Кочићу и још њонекоме*, 2015; *Лејенда о в(ј)ејџром вијанима*, 2019. Романи: *Силазак сина у сан*, 2001; *Адресар изубљених душца*, 2006; *Прозор ошворен на висибабу и кукурек*, 2010; *Гласови са Границе – срџска крајџишска шџејралџија I*, 2016; *С Хомером у олуји – срџска крајџишска шџејралџија II, III, IV*, 2018; *Живош из засједе*, 2021; *Мајлена*

авлија – бајка о њушовању у она месџа, 2023. Књига публицистичких и новинарских текстова: *Да мрџви и живи буду на броју*, 2002. Књига есеја: *Мркаљев ламентџ*, 2002. Књига мемоарско-дневничких записа: *Заџребачке ефемериде*, 2003. Монодрама: *Колона*, 2018. Приредио више песничких антологија.

ИРЕНА АРСИЋ, рођена 1959. у Скопљу, Северна Македонија. Редовни је професор Филозофског факултета у Нишу у пензији. Бави се културном и књижевном историјом старог Дубровника и Дубровника 19. века. Уредник је у београдској издавачкој кући Агs libri и уредник издавачке делатности Задужбине Владете Јеротића. Добила више значајних награда. Монографије: *Анџун Сасин дубровачки џесник 16. века*, 2002; *Дубровачки шџтамџари и издавачи 19. века и њихова издања*, 2005; *Срџска џправославна црква у Дубровнику до џочетџка 20. века*, 2007; *Дубровачке џтеме 19. века*, Београд 2009; *Дубровчани и нащјенци: из сџароџа Дубровника*, 2011; *Анџоније (Анџун) Вучетџић (1845–1931) – истџоричар Дубровника*, 2012; *Јовица Перовић (1874–1942) – дубровачки џублицисџта*, 2014; *Госџи Града и друџе сџудџје из сџароџ и Дубровника 19. века*, 2015; *Из Дубровника новиџеј доба*, 2018; *Срби у Дубровнику*, 2019; *Дубровачко срџсџтво кроз векове*, 2021; *Мој Дубровник, моји Дубровчани*, 2022. Приредила је више књига.

ЛУНА ГРАДИНШЋАК, рођена 1989. у Суботици. Основне и мастер студије завршила на Одсеку за српску књижевност и језик на Филозофском факултету у Новом Саду. На истом факултету докторирала темом „Метаноја у песништву Бранка Миљковића”. Истраживач-сарадник на Филолошком факултету у Београду. Стипендиста Штајерске покрајине на Универзитету у Грацу. Добитница је награде Руског дома у Марибору за превођење песама руског песника Јурија Давидовича Левитанског на српски. Бавила се просветним радом, пише поезију, есеје, критику, преводи с енглеског и руског, објављује у периодици.

РАЈНА ДРАГИЋЕВИЋ, рођена 1968. у Кикинди. Дипломирала, магистрирала и докторирала на Филолошком факултету у Београду, где предаје као редовни професор. Лексиколог и лексикограф, пише научне радове, монографије и студије, као и уџбенике и збирке задатака за студенте и ученике. Добила је више значајних награда. Монографије: *Придеви са значењем џудских особина у савременом срџском језику*, 2000; *Лексиколоџија срџскоџ језика*, 2007, 2010; *Вербалне асоџијације кроз срџски језик и кулџуру*, 2010; *Лексиколоџија и џрамаџика у щколи*, 2012; *Срџска лексика у џрощлостџи и данас*, 2018; *Грамаџика у оџлегалу семанџике*, 2020; *Словенска сусрешања – јуџ и заџад*, коаутор, 2021; *На крилима речи*, тестови за испите, коаутор, 2023; *Лексиколощка линџвокулџуролоџија*, 2024.

Као један од аутора учествовала у изради речника: *Асоцијативни речник српског језика*, I–II, 2005; *Семантичко-деривациони речник*, II, 2006; *Речник српског језика*, 2008; *Обрајни асоцијативни речник српског језика*, II, 2011. Приредила више књига.

МИЛАН ЂОРЂЕВИЋ, рођен 1978. у Србобрану. Дипломирао је и мастерирао на Одсеку за филозофију Филозофског факултета у Новом Саду, где је од ове године студент докторских академских студија. На његову иницијативу је 2019. Народна библиотека Србобран установила омладинску песничку награду „Милан Дунђерски”. Објављене књиге: *Рокенрол у ошћини Србобран (1962–1976)*, 2016; *Субверзија и исцељење: уметносиј Андреја Тицме*, 2022; *Обнова ујојије: СФРЈ и јосћиранзициона левица*, 2024.

БОГДАНКА ЖИВАНОВИЋ, рођена 1950. у Сивцу код Сомбора. Завршила Филозофски факултет у Новом Саду, група за руски језик и књижевност. Бавила се просветним радом, писањем приказа ликовних изложби, преводи с руског и на руски (Пушкин, Достојевски, Јесењин, Булгаков, Ахмадулина и др.). Живи у Суботици.

САРА ЗДРАВКОВИЋ, рођена 1993. у Новом Саду. Истраживач-приправник и докторанд на српској књижевности на Филозофском факултету у Новом Саду. Пише поезију, прозу, студије и књижевну критику. Области интересовања су јој савремени српски и европски роман. Објавила збирку кратких прича *Сребрне шуме*, 2021.

ВЛАДЕТА ЈЕРОТИЋ (Београд, 1924–2018). Неуропсихијатар, психотерапеут, филозоф, књижевник и академик. Писао студије, огледе и есеје, преводио с немачког. Главна дела: *Личносиј младог наркомана*, 1974; *Психоанализа и култура*, 1974; *Болесиј и сћварање*, 1976; *Између ауторитетна и слободе*, 1980; *Неуроитичне јојаве нашег времена*, 1981; *Дарови наших рођака I, II, III, IV, V*, 1984, 1993, 1999, 2002, 2013; *Неуроза као изазов*, 1984; *Човек и његов идентитет*, 1988; *Јунг између Истока и Запада*, 1990; *Мистичка сћања, визије и болести*, 1992; *Како замишљам да бих разговарао са владиком Николајем Велимировићем*, 1993; *Разговори са православним духовницима*, 1994; *Психолошко и религиозно биће човека*, 1994; *Вера и нација*, 1995; *Посете, огломци*, 1996; *Сћаро и ново у хришћанству*, 1996; *Духовни разговори*, 1997; *Хришћанство и психолошки проблеми човека*, 1997; *Свети Марко Подвижник и друшћ оледг*, 1998; *Индивидуализација и/или обожење*, 1998; *Моја јушовања – Евроја и Еврољани*, 1999; *50 јишћања и 50 одговора из хришћанске психотерапеутске праксе*, 2000; *Мудри као змије и безазлени као јолубови*, 2000; *Поврајак оцима*, 2000; *Србија и Срби – између изазова и одговора*, 2001;

Божанска и људска мудрост у Давидовим Псалмима, 2001; *Најлепши есеји Владете Јеројића*, 2002; *Приближавање Богу*, 2002; *Сабрана дела Владете Јеројића*, 2002–2010; *Путовања, записи, сећања: 1951–2001*, 2003; *Сћаре и нове мрвице из православних српских манастира: 1979–2000*, 2003; *Нова питања и одговори из хришћанско-психотерапеутичке праксе*, 2003; *Хришћанство и његове прејечке: Лао-Це – начела Таоа*, 2004; *Прикази и прејоруче – религија, филозофија, књижевност*, 2006; *Савременост руске религиозне философије*, 2006; *Недремано Божије око у чудима природе*, 2008; *Сећања*, 2008; *Есеји – психолошке и религијске теме*, 2009; *Узредна размисљања*, 2009; *Новосадски разговори*, 2010; *Прејознасти Христа*, 2010; *120 питања и 120 одговора – из хришћанске психотерапеутичке праксе*, 2011; *Миодраг Павловић – одшкринути враћа*, 2011; *Добро ђамити, а зло заборављај – Вукове и руске народне пословице и изреке*, 2012; *Са Хераклијом у 21. веку – моја читања*, 2013; *Човек највећа зајонетка – разговори са Владетом Јеројићем (1986–2009)*, 2014; *Неуротичне појаве нашег времена*, 2014; *Ошјани*, 2017; *Дневник 1938–1945*, 2019; *Дневник 1945–1954*, 2022.

БОЈАН ЈОВАНОВИЋ, рођен 1950. у Нишу. Етнолог и антрополог, пише поезију, есеје, критику и антрополошке студије, бави се и алтернативним филмом. Књиге песама: *Бацање каменчића*, 1973; *Коси између обала*, 1981; *Душоловац*, 1989; *Пројовед мрава*, 1993; *Пещана мајка*, 1996; *Одломци божанства*, 1997; *Кућа иза облака*, 1999; *Називи долазеће*, 2005; *Сенке у шами*, 2006; *Говор прозорљиво*, 2009; *Сасијоци времена*, 2012; *Поновна рођења (избор и нове песме)*, 2015; *Сјасоносне невоље*, 2017; *Долазеће доба*, 2020; *Расиварање душе (избор и нове песме)*, 2023. Студије: *Српска књига мртвих*, 1992; *Маија српских обреда*, 1993; *Тајна лајоша*, 1999; *Дух ђајанског наслеђа у српској традиционалној култури*, 2000; *Клојка за душу*, 2002; *Каракијер као судбина*, 2002; *Говор ђећинских сенки*, 2004; *Блискости далеко*, 2005; *Судбина и маија – антрополошки ољеди*, 2007; *Пркос и инаи – ејнојпсихолошке студије*, 2008; *Речник јавацлука*, 2009; *Играње с нишјавилом*, 2011; *Изречено и проречено или О предсказањима креманских видовњака*, 2011; *Љубав и ошрашјање*, 2011; *Убијање сћарих – као традиционални и научни мит*, 2013; *Мехури зајенушаних година – изабрани инјервјуи*, 2013; *Околни ђуи*, 2013; *Памћење и самозаборав*, 2014; *Светови антрополошке имајинације*, 2014; *Антрополоија зла*, 2016; *Тајни инјерес – јесничко и антрополошко искуство*, 2017; *Онирчки код – увод у антрополоију снова*, 2017; *Памћење и самозаборав*, 2018; *Крај амбиса*, 2018; *Скривени човек*, 2019; *Путовање заборављеним бродом*, 2019; *Нејована дивљина – филм и алтернативни филм*, 2020; *Ајресција и култура*, 2020; *Ново варварство*, 2021; *Митска аура смрти*, 2022; *Манџонијево завешјање*, 2022; *Трајности пролазног*, интервјуи, 2023; *Српско културно блајо*, 2023; *Антропологија*

– човек и зло, 2023; Моћ бола, 2024; Књижевност у антропоолошкој свејлу, 2024. Приредио више књига.

ОЛГА ЛАЛИЋ КРОВИЦКА, рођена 1980. у Шибенику, Хрватска. Завршила је славистику на Јагелонском универзитету у Кракову (Пољска). Студирала је и полонистику. Стипендисткиња Министарства културе Пољске за 2007. и 2011. годину. Пише поезију, прозу, бајке, хаику, есеје и драме на пољском и српском. Бави се превођењем. Превела је више књига поезије, прозе, драме, хаикуа, научних есеја и рецензија са српског, македонског, словеначког и хрватског на пољски, као и са пољског, словеначког и македонског на српски и хрватски. Добитница је више књижевних и преводилачких награда. Такође, бави се фотографијом, цртежом, сликарством и ликовним обликовањем корица књига. Излагала је своје радове на колективним изложбама у Србији и Северној Македонији. Књиге песама: *Dzisiaj przyjdzie w brzozy* (пољски), 2006, 2007; *Иза облака*, 2008; *Nierokoje nierokoju* (пољски), 2009; *Vrh v temi* (словеначки, препевао Фрањо Франчич), 2009; *Gdy wybuchnie mina* (пољски), 2010; *Ливење ђесме / Odlewanie wiersza* (српски и пољски, заједно са Обреном Ристићем и Дејаном Богојевићем), 2010; *Мрвице времена у про-сцјансцјву*, 2011; *Жаба жаба / Zaba zaba* (српски и пољски), 2012; *Мозак / Mózg* (српски и пољски), 2012; *Zamknięte urojenia* (пољски), 2012; *Kolejny raz śniłam dom* (пољски), 2012; *Bretkosë bretkosë* (албански, препевао Мустафа Спахиу), 2016; *Фаза и искра* (српски и пољски), 2018; *Причај ми о свејлу / Opowiadaj mi o świetle* (српски и пољски), 2021; *Sznuceł i filozofia róży* (пољски), 2023. Бајка: *Славенским љушом*, 2013. Драме: *Debiut Pana Chwastowkiego* (пољски), 2007; *Христјос у Царијраг – на љуш* за Рим, 2016; *Христјос во Царијраг – на љај за Рим* (македонски, превела Весна Миндушевска Вељановска), 2018. Живи и ради у Дукли, у Карпатима (Пољска).

СИМОНИДА ЛОНЧАР, рођена 2001. у Врбасу. Дипломирала је на Одсеку за српску књижевност и језик на Филозофском факултету у Новом Саду, где је тренутно на мастер студијама. Пише прозу, научне радове и есеје. Ауторка је књиге прича *Пнеума*, која је 2022. објављена у оквиру Едиције „Прва књига Матице српске”.

ЈЕЛЕНА МАРИЋЕВИЋ БАЛАЋ, рођена 1988. у Кладову. Запослена је на Одсеку за српску књижевност и језик Филозофског факултета у Новом Саду. Докторирала је 2016. године (тема: „Барок у белетристичком опусу Милорада Павића”). Радила је као лектор српског језика на Јагелонском универзитету у Кракову. Добитница је Награде „Боривоје Маринковић” за 2014. годину и Доситејевог златног пера за 2018. годину. Објављене студије: *Лејцјмацјја за сцјнализам: љулирање сцјнализам*,

2016; *Трајом бисерних минђуша српске књижевности: ренесансности и барокности српске књижевности*, 2018; *Ка осмеху Европе: Савремено српско, њољско и чешко јесништво у комјаративном кључу*, 2023. Књиге песама: *Без длаке на срцу*, 2020; *Арсенал*, 2023.

ПЕРИЦА МАРКОВ, рођен 1958. у Фаркаждину код Зрењанина. Пише поезију. Објављивао у разним листовима и часописима, песме су му превођене на више страних језика. Добитник је више награда. Имао две заједничке изложбе визуелне поезије и једну самосталну. Књиге песама: *Цела мала*, 1983; *Маја*, 1988; *Немој никад да задрхтиш*, 1989; *Милосрдни њаук*, 1991; *Нејрилатођени*, 1993; *Шинџер*, 1995; *Вешњак из њо-земља*, 1996; *На крај села*, 1998; *Гласови*, 2002; *Каше*, 2002; *Идем кући*, 2016; *Час*, 2017; *Песмице*, 2018; *Оњишће*, 2022; *Излед*, 2022; *Пис*, 2022; *Скрама*, 2023; *Хуј*, 2023; *Цврк* (за децу), 2024; *Мејтеж*, 2024. Живи и ради у Зрењанину.

БРАНКО МАРКОСКИ, рођен 1969. у Шапцу. Дипломирао је рачунарство и информатику на Факултету техничких наука у Новом Саду, где је 2000. завршио магистарске, а 2007. докторске студије. Од 1995. је запослен на Катедри за информатику Департмана за рачунарство и аутоматику на Факултету техничких наука у Новом Саду, где је од 2022. редовни професор. Од маја 2024. обавља дужност покрајинског секретара за високо образовање и научноистраживачку делатност. Аутор је две монографије, шест уџбеника и више од 300 научних радова.

ВИОЛЕТА МИТРОВИЋ, рођена 1989. у Новом Саду. Основне и мастер студије српске књижевности завршила на Филозофском факултету у Новом Саду, где је тренутно студент докторских студија. Проучава српску књижевност XX века, посебно стваралаштво Ивана В. Лалића и Борислава Пекића. Пише студије, есеје и књижевну критику, преводи с енглеског. Књига есеја и критика: *Херменеутичка њрисџанишћа*, 2018.

ЛЕНКА НАСТАСИЋ, рођена 2000. у Сомбору. Пише поезију, кратке приче и књижевну критику. Мастер рад „Аспекти усмене књижевности у поезији српског барока” одбранила је 2024. на Одсеку за српску књижевност и језик Филозофског факултета у Новом Саду. Објављена збирка песама: *Са грује сџране њера*, 2020.

ИВАН НЕГРИШОРАЦ, рођен 1956. у Трстенику. Пише поезију, прозу, драме, студије и књижевну критику. Од 2005. до 2012. године био је главни и одговорни уредник *Лешојиса Мајшце српске*, а од априла 2012. је председник Матице српске. Од краја 2021. је инострани члан АНУРС. Књиге песама: *Трула јабука*, 1981; *Ракљар. Желудац*, 1983;

Земљојис, 1986; *Тојло, хладно*, 1990; *Абракадабра*, 1990; *Хој*, 1993; *Везници*, 1995; *Прилози*, 2002; *Пошјајник*, 2007; *Свејилник*, 2010; *Камена чийенија*, 2013; *Чийенија* (избор), 2015; *Мајични млеч*, 2016; *Изложба облака* (избор и нове песме), 2017; *Олела Ока Недремана*, 2019. Роман: *Анђели умиру*, 1998. Дrame: *Фреди умире*, 1987; *Куц-куц*, 1989; *Исїраїа је у шоку, зар не?*, 2000; *Видиш ли свице на небу?*, 2006. Студије и есеји: *Летїиїмацїја за бескућнике. Срїска неоавантardна поезија – поетїички идентїиїетї и разлике*, 1996; *Лирска аура Јована Дучића*, 2009; *Исїраїа предака – искушења колектїивної и индивидуалної оїсїанка*, 2018; *Њеїоцевски покреїтї оїїора*, 2020; *Поезија Јована Дучића – од емїиријскої неїаїиивїиїетїа до лирске мейафїзике*, 2022; *Бунїовник с разлоїом: умейностї ирїиїо-ведања у „Ауїїобиоїрафїји – о друїма” Борислава Михаїловића Михиза*, 2024. Године 2023. објављена су му *Изабрана дела*, I–VII. Председник је Уређивачког одбора *Срїске енциклопедїје*, том I, књ. 1–2, 2010–2011, том II, 2013; том III, књ. 1–2, 2018, 2022.

МИЛУТИН Ж. ПАВЛОВ, рођен 1943. у Кикинди. Пише поезију, прозу, есеје, књижевну критику и радио-драме. Књиге песама: *Ваїра зрелої баїрема*, 1973; *Жени сам рекао љубав*, 1977; *Над їлином жиїїо*, 1986; *Бела јесен у новембру*, 1991; *Све їїице из гединої шешира*, 1998; *Пас изубљеної човека*, 2014. Књиге приповедака: *Разазнајем шорњеве*, 1971; *Кловнови долазе у подне*, 1982; *Духови карїонскої кофера*, 2005; *Цїїеле враної коња*, 2007; *Жуїи фијакер*, 2008; *Добошарије*, 2008; *Терейни воз*, 2017; *Слика Едварда Мунка у кући моїа браїа – ирїиїоведни гїиїиїх*, 2020. Публицистика и есеји: *Северни ревер белої рудара*, 1974; *Есеј о їлумцу*, 2000; *Мајсїори їлавих виолина – уїломер гечје књиїе Нової Сага*, 2017; *Писац у оїлегалу Марсела Прусїа – есеј у гванасїї еїїзога или рецеїїїура їисања*, 2021. Романи: *Суви жиїї књиїе друїова*, 1979; *Шармер мале варошци*, 1990; *Расїуїї*, 1995; *Велизар и Ђурђица*, 2000; *Галой їосїодина Ареса*, 2003; *Небо је велико дуїме*, 2006; *Добошарски понедељак*, 2009, 2021; *Косїим на сцени дивљих ружа*, 2011; *Дан фамилијарної сликања*, 2022; *Чоколадни їрах ујакових враїа*, 2023.

ПОРФИРИЈЕ (ПЕРИЋ), рођен 1961. у Бечеју. На крштењу добио име Првослав. Дипломирао 1986. године на Богословском факултету у Београду, а потом одлази на последипломске студије у Атину, где је одбранио докторат „Могућност познања Бога код апостола Павла по тумачењу Светог Јована Златоуста”. Године 1990. се враћа у земљу и долази у Манастир Светих архангела у Ковиљу, где убрзо бива постављен за игумана. Маја 1999. године је изабран за Епископа јегарског (при Епархији бачкој). Републичка Скупштина га је, као представника свих цркава и верских заједница, 2005. године изабрала за члана Савета Републичке радиодифузне агенције, а за свог председника 2008. На редовном заседању

Светог архијерејског Сабора СПЦ у Београду маја 2014. изабран је за митрополита загребачко-љубљанског, а на изборном заседању фебруара 2021. године, одржаном у Храму Светог Саве у Београду, изабран је и устоличен за 46. по реду патријарха српског. Редовни је професор Православног богословског факултета Универзитета у Београду.

МАРТИН ПРЕБУЋИЛА, рођен 1960. у Обреновцу. Новинар, преводилац, студије словачког језика и књижевности завршио на Филозофском факултету у Новом Саду (1987). Радио је као новинар и уредник у разним медијима на словачком језику. Од 1989. године био је уредник културне рубрике на словачком језику Телевизије Нови Сад, а од 2005. све до данас је уредник у Словачкој редакцији Радио Новог Сада. Пише прозу и поезију, преводи са словачког на српски и обрнуто. Добитник је више књижевних награда. Живи и ствара у Старој Пазови. Књиге приповедака: *Pozemšťan Milan a Vincent bez ucha* (Земљанин Милан и Винцент без увета), за децу, 1996; *V Anninom sne črieda koní bdie* (Анином сну крдо коња бди), за децу, 2007; *Pribehy z čiernej skrinky*, 2013. Романи: *Rezervista bez rezervnej kože* (превод на српски *Резервиста без резервне коже*, 2002), 2000; *Ma, gaj, nasmešiu se* (превод на словачки *No tak, usmej sa*, 2012), 2007. Књиге песама: *Dážd do tváre* (Киша у лице), 1983; *Život na plejбек* (Живот на плејбек), 1987; *Horeznačky* (Наузнак), 1992; *Namiesto kodicilu* (Уместо кодицила), 2001; *Takmer o ničom* (Такорећи о ничему), 2010; *Nezamkýnaj prázdny dom* (Не закључавај празну кућу), избор, 2010; *Tri bodky v dvoch vytiach...* (Три тачке у два урлика...), 2014; *Všetko je svetlo* (Све је светлост), 2020. Приредио више књига.

МИЛАН РАДОИЧИЋ, рођен 1999. у Лесковцу. Основну школу и гимназију завршио је у Бору. Дипломирао је и мастерирао на Одсеку за српску књижевност и језик Филозофског факултета у Новом Саду, где похађа докторске студије и ангажован је као демонстратор. Пише књижевну критику и есеје, објављује у периодици.

ДРАГАН СИМЕУНОВИЋ, рођен 1953. у Београду. Политиколог и правник, редовни је професор на Факултету политичких наука у Београду. Области интересовања су му теорија политике, теорија политичких конфликта, а посебно тероризам и организовани криминал. Члан је Европске академије наука и уметности, Академије наука и умјетности Републике Српске, Америчке академије политичких наука и секретар Одбора за филозофију и друштвену теорију САНУ. Дописни је члан немачког научног друштва Универзитета у Јени. Објавио је 25 књига и преко 250 научних радова у домаћим и иностраним часописима и зборницима из домена политичке теорије, политичке филозофије и историје

српске политичке мисли. Добитник је више награда и признања. Књиге и радови су му објављени на тринаест страних језика.

НЕНАД СТАНОЈЕВИЋ, рођен 1982. у Сремској Митровици. Бави се српском књижевношћу XX века, пише огледе, есеје и књижевну критику. Књиге есеја и критика: *У ојлегалу лиџераџуре*, 2017; *Чиџање сџварносџи*, 2024.

СВЕТЛАНА ТОМИН, рођена 1964. у Новом Саду. Бави се проучавањем српске средњовековне књижевности, пише студије и огледе. Редовна је професорка на Одсеку за српску књижевност Филозофског факултета у Новом Саду. Објављене књиге: *Владика Максим Бранковић*, 2007; *Књџољубиве жене срџској средњег века*, 2007; *Десџоџица и монахиња Анџелина Бранковић – светџа мајка Анџелина*, 2009; *Мужасџивене жене срџској средњег века*, 2011; *Срџска краљџица Јелена – владарка и монахиња*, 2014; *Очи срдачне – личносџи и идеје срџској средњег века* (коаутор Н. Половина), 2016; *Десџоџи Ђорђе Бранковић – Светџи владика Максим*, 2016; *Где је Буђановачко јеванђеље? – џорекло и судбина једне рукоџисне књџге*, 2021. Приредила: *Сџара срџска књџжевносџи*, 2001; Ђорђе Сп. Радојичић, *Кулџурно блаџо – Да ли знаџе?*, 2006; Ђорђе Сп. Радојичић, *Исџоријске расџаве*, 2007.

БОРИСЛАВ ЧИЧОВАЧКИ, рођен 1966. у Сомбору. Музичар, писац, музиколог, универзитетски професор, дипломирао је обоу на Академији уметности у Новом Саду, као и биологију на Природно-математичком факултету у Новом Саду. Магистарске студије обоје завршио је у Новом Саду и на Конзерваторијуму у Амстердаму. На Универзитету у Амстердаму докторирао је музикологију. Одржао је солистичке и камерне концерте широм Европе и у Израелу и наступао као солиста са Београдском и Загребачком филхармонијом и другим оркестрима. Премијерно је извео око осамдесет композиција српских, холандских и немачких композитора. Дискографска кућа Овое Classics из Лондона објавила је његов солистички компакт-диск са делима Исидоре Жебељан. Написао је либрета за пет опера Исидоре Жебељан, за продукције оперских кућа и фестивала у Аустрији, Италији и Немачкој. У Холандији је објавио једанаест књџга, романа и збирки приповедака. Добитник је више награда, а дела су му превођена на разне језике. Музиколошке текстове и есеје објављивао је у часописима и публикацијама у Холандији, Немачкој, Италији, Великој Британији и Србији. На Филолошко-уметничком факултету у Крагујевцу ради као професор обоје и камерне музике. Књџге објављене у Србији: *У сџарини име му беше Хемус*, 2006; *Писмо из Амсџердама и друге неџоџисане биоџрафије*, 2009; *Расковник*, 2012; *Поџамнели анђеџи балканских раџова*, 2014; *Црни кос, а џо џољу божури*, 2020; *Абхаја*, 2023.

КАТАРИНА ЦУНКОВА (KATARÍNA DŽUNKOVÁ), рођена 1987. у Кошицама, Словачка. Пише поезију и прозу, бави се превођењем. Поред књижевног стваралаштва бави се и новинарством, као и лингвистиком и историјом, коју је студирала на прашком Карловом универзитету у областима међународних територијалних студија, компаративне лингвистике, словенске филологије и индологије са специјализацијом из санскрта. Истраживала је и на Санктпетербуршком државном универзитету и Институту за лингвистичке студије Руске академије наука. Тренутно је фокусирана на средњовековни превод чешке Библије и лингвистички рад мисионара међу домородачким народима Русије до 1917. године. Ауторка је песничких збирки *Palica brata a palica slnka (Шћай браћа и шћай сунца)*, 2010; *Veterné mesto (Вејровићий траг)*, 2017; *Premenená na hudbu (Прејворена у музику)*, 2022; *Предсказање йрошлости* (избор и превод М. Пребуђила), 2023; прозе са античком темом *Eupalinova láska (Еуџалинова љубав)*, 2014. и збирке лирских путописних есеја *Půlnické impresie Európy a Ruskom (Хогочасничке импресије йо Европи и Русији)*, 2019. (М. П.)

ПРЕДРАГ ШАПОЊА, рођен 1972. у Новом Саду. Књижевни преводилац, дипломирао је 2002. енглески језик и књижевност на Филозофском факултету у Новом Саду. Пре тога је 1997. дипломирао и на Медицинском факултету. У периодици објављује преводе текстова из књижевне теорије, филозофије и социологије: Виларда Спигелмана, Дејвида Сидорског, Ерика Хобсбаума, Томаса Франка, Дорит Кон, Едварда Саида, Бернарда Вилијамса, Тома Полина, Мартина Постера, као и преводе поезије: Т. С. Елиота, Хуга Вилијамса, Тома Полина, Харолда Пинтера, Пенелопе Фиццералд и Чарлса Симића. Преведене књиге: Алис Манро, *Бексйво*, 2006; *Превище среће*, 2010; *Голи живоий*, 2013; *Мржња, йрија-йшељсйво, удварање, љубав, брак*, 2014; *Пољед са единбуршке сйене*, 2015; Дорис Лесинг, *Бен, у свейу*, 2007; *Мемоари йреживеле*, 2008; *Злайна бележница*, 2010; Ајрис Мердок, *Пещчани замак*, 2004; *Црни йрини*, 2005; Флен О'Брајен, *На реци „Код две ййице”*, 2009; Мишел Фејбер, *Исйод коже*, 2003; *Кица мора йасйи*, 2004; Лиза Скотолајн, *Последња жалба*, 2004; Луиз Велш, *Тамерлан мора умрейти*, 2005; *Мрачна комора*, 2005; *Трик са мейком*, 2010; Томас Франк, *Освајање кула: бизнис култура, контракултура, усйон хий конзумеризма*, 2003; Ралф Елисон, *Невидљиви човек*, 2014.

Приредио
Бранислав КАРАНОВИЋ